

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΓΩΓΗ ΜΟΝΟΝ 'Εν Ἀθήναις φρ. 18 — 'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 19 — 'Εν τῷ ἰσῶ φρ. 22

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΔΙΚΗ ΒΕΛΕΝΔΖΑ

Παρασκευή, 2 (1)2 μ. μ.

Προσέρχεται ὁ μάρτυς **Κωνσταντῖνος Φιλάρετος**, ταχυδρομικός ἐπιστάτης Χαλκίδος, ὅστις ἀρχεται διηγούμενος πῶς μίαν ἡμέραν ὁ ἐκεῖ Βισαγγελεὺς Γονατᾶς μεταβὰς εἰς τὸ Γραφεῖόν του κατ' ἀρχὰς φιλικῶς καὶ ἐπειτὰ ἀνακριτικῶς ἤρξατο ἐξετάζων ἂν ἔχῃ γραμματόσημα τῶν 20 λεπτῶν. Οὗτος τῷ ἀπάντησεν ὅτι πρὸ πολλοῦ παρεκάλεσε τὸν Ταμίαν Χαλκίδος, Καϊμάκη, νὰ τῷ πώλῃ αὐτὰ, ἀλλ' ὅτι δὲν εἶχεν τοῦτο ἐνεκα τῆς ἐν Χαλκίδι συγκεντρώσεως στρατοῦ ἐπέφερον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἀρκετὰς δυσκολίας, διότι οἱ στρατιῶται λαμβάνοντες διὰ τὰς ἐπιστολάς των ἀντὶ ἐνὸς εἰκοσάλεπτου δύο δεκάλεπτά, ἐκόλλων μόνον τὸ ἐν ἑβρωτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Βισαγγελέως ἂν ἔχῃ παλαιὰ γράμματα με γραμματόσημον κυανοῦν, τῷ ἐπέδειξε συστημένα τοιαῦτα καὶ ἐνῶ ἤτοιμάζετο νὰ ἀναχωρήσῃ ὁ κ. Βισαγγελεὺς, ἀπελπισθεὶς ὅτι θὰ εὕρῃ ἐν τῷ Γραφείῳ Χαλκίδος παραποιημένον γραμματόσημον, αἶφνης εἰς μίαν θυρίδα εὗρεθῇ τοιοῦτο. Ἦτο ἐπιστολὴ προσερχομένη ἐξ Ἀγίας Ἀννης. Μετὰ μεσημβρίαν ὁ μάρτυς ἀνεκάλυψεν ἀκόμα μίαν ἐπιστολὴν με πλαστὸν γραμματόσημον.

Ὁ μάρτυς ἐπίσης κατέθεσεν ὅτι κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας ὁ ταχυδρομικός ἐπιστάτης Ἀγίας Ἀννης — ὅπου ἐπίσης ὡς θὰ ἰδῇτε κατωτέρω κατεσχέθη κάμποσον παραποιημένον γραμματόσημον — ἦλθεν εἰς Χαλκίδα διὰ νὰ ἀγοράσῃ γραμματόσημον. Τῷ εἶπε δὲ μετὰ ταῦτα ὅτι ἠγόρασε ἀπὸ τὸν Ταμίαν 28 δραχμῶν εἰκοσάλεπτα γραμματόσημα.

Ἐρωτηθεὶς ἂν κατὰ τὸν Ἰαννῆριον — ἐποχὴν τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ παραποιημένου γραμματοσήμου — εἶχεν ἀλληλογραφίαν, ὡμολόγησεν ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς Βελένδζας ἐλάμβανε κ' ἐστὲλλον ἐπιστολάς συστημένας.

Ἐρωτηθεὶς πῶς, ἐνῶ δὲν ὑπῆρχε γραμματόσημον τῶν 20 λεπτῶν, πῶς ὁ Ἡλίας Καϊμάκης εὗρεσκε τοιοῦτον, ὁ μάρ-

τυς ἀπάντησεν ὅτι δὲν ἔμπορεῖ νὰ φαντασθῇ ὅτι τὸ ἐλάμβανεν ἐκ τῆς κεντρικῆς ἀποθήκης.

Ἀπορίας ἐκφρασεῖσθαι πῶς ἐὰν ὁ Ἡλίας Καϊμάκης εἶχε πλαστὸν γραμματόσημον δὲν εἶδε τοιοῦτο εἰς τὸ ταχυδρομεῖον Χαλκίδος, ὅπου θὰ ἐγίνετο μεγαλειτέρα κατανάλωσις, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον Ἀγίας Ἀννης, ὁ Βισαγγελεὺς ἐδῶκεν ἐξήγησιν εἰπὼν ὅτι ἂν ἐπώλει εἰς Χαλκίδα, ἡ Κεντρικὴ Διεύθυνσις θὰ συνέλαμβανεν ὑπονοίας.

Ἡ κατάθεσις τοῦ Φιλάρετου εἶχε μαράναι πολὺ τοὺς συνηγόρους τοῦ Καϊμάκη, μετ' ἀγωνίας ζητοῦντας κατὶ νὰ σώσουν ἐκ τοῦ ναυαγίου δὲ οὐ ἡπέλει ὁ μάρτυς.

Παρουσιάζονται καὶ δρῶνται οἱ τέσσαρες πραγματογνώμονες, οἵτινες καὶ δρῶνται πρὶν ἢ ἀποφασθῶσιν ἂν τὰ εἰς τέσσαρα διάφορα μέρη κατατεθέντα πλαστὰ γραμματόσημα προέρχονται ἢ ὅχι ἐκ τῆς αὐτῆς πηγῆς.

Καλεῖται ὁ μάρτυς **Συμεὼν Παπαδημητρίου**, προσωρινὸς ἡγούμενος τῆς Μονῆς Ἰλίου, τὸν ὁποῖον, ὡς ἐνθυμισθε, ὁ μοναχὸς Θεόκλητος Μπούμπουλης εἶχε καταγγεῖλαι ὡς καύπτοντα ἐν τῷ κιβωτίῳ του γραμματόσημον κυανοῦν τῶν 20 λεπτῶν.

Ὁ Βισαγγελεὺς ζητεῖ νὰ παραιτηθῇ τοῦ μάρτυρος αὐτοῦ τῆς κατηγορίας ἐκ τῶν συνηγόρων ὁ κ. Τυπάλδος ἐξαγριούται κατὰ τῆς προτάσεως ταύτης τοῦ Βισαγγελέως. Οὗτος λέγει ὅτι ὁ μάρτυς εὗρεσκεται εἰς τὴν σκληρὰν θέσιν ἢ νὰ ἐνοχοποιήσῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἢ νὰ ψευδοθῇ. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους παραιτεῖται τῆς παραιτήσεως καὶ προσέρχεται ὁ ἡγούμενος.

Τὸν εἶχα ἰδῇ πρὸ μεσημβρίας ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Γυμνασίου με μόνον τὸ κυανοῦν ἀντὶ τοῦ — χρώματος ἀκριβῶς βαθείως κυανοῦ, οἷον τὸ τοῦ παραποιημένου γραμματοσήμου, με δ' οὐ μὲν ἐπ' ὤμων, τὸ καλυμμαύχιον ὑψηλὰ, ἀπαράλλακτα τοποθετημένον ὡς τὸ καπέλλο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν Χίων, μαύρους μεγάλους ὀφθαλμοὺς, ῥίνα ἀσελγεστάτην, χρῶμα ὑποπράσινον, περιφέρονται ἀναιδῶς εἰς τὴν

αὐλὴν τὴν μάχλην γαστέρα καὶ τοὺς λάγνους ὀφθαλμοὺς του. Τὸ εἶδον ἔπειτα καὶ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου, συμαζομένον, τίποτε κυανοῦν μὴ ἀφίνοντα νὰ διαφανῇ ἐκ τοῦ ῥάσου του, μὲ ὀφθαλμοὺς κάτω νεύοντας, τὸ καλυμμαύχιον πρὸς ταῖς ὀφρύσιν εἰσὶν ἐμπεπορημένον, ὀφθαλμοὺς δειλοὺς, χεῖλη σπασμωδικῶς ταραττόμενα καὶ φωνὴν διαλεπούσαν ὡς πυρετόν. Ἄν ἐπατρέπετο μόνον ἡ διὰ τῆς φυσιογνωμικῆς καὶ τῆς χαρακτηρογνωστῆς δικαστικῆς ἐξέτασις, ὁ Ἡγούμενος δὲν θὰ ἐπρόφθανε νὰ πιστώσῃ τὴν ταυτότητά του καὶ οἱ δύο φρουροὶ χωροφύλακες θὰ τὸν ὠδήγουν εἰς τὸ κιγκλιδωτόν.

Ἡ πρὸς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἀπέχθειά μου κῆρυξεν, ὅταν ἔμαθον ὅτι αὐτὸς ἦτο ἐκ τῶν συμβούλων τῆς μονῆς Πεντέλης, ὅστις ἠνείχετο εἰς τὴν σκανδαλώδη ἀν' ἐνθυμῆσθε πρὸ τριετίας ὑπόθεσιν τῆς ἐν τῇ Μονῇ ἐκείνῃ ἐξαφανίσεως τῆς περιουσίας τοῦ μακαρίτου ἡγουμένου Βρετοῦ. Ἰσως ἀπὸ τότε ἀκόμη ὁ ἡγούμενος θὰ ἦτο κατηγορούμενος, εἰς δὲν τὸν ἐπρόστατευσεν εἰς τῶν πρостаτῶν ἐκείνων παντὸς ῥύπου καὶ πάσης καταχρήσεως—Βουλευτῆς δηλαδὴ Ἀττικῆς καὶ ἀντιπολιτευόμενος. Εἶναι ὑποψήφιος τῆς Ἐγέρσεως καὶ ἀς μὴ ἐγείρωμεν τὴν ἄκραν τοῦ ὀνόματός του, διὰ νὰ μὴ βλάψωμεν τὸν ἀγῶνα ! !

Εἶναι ἀπὸ τὸ Μαρκόπουλο καὶ εἶναι ἐτῶν τριανταπέντε· ἀλλὰ τὰ ψυχικὰ πάθη του τὸν παρουσιάζουσιν ὡς πεντηκοντούτην.

Ἐρωτᾶται περὶ τοῦ γραμματοσήμου. Ἀρνεῖται. Ἐρωτᾶται περὶ τῶν καταθέσεων τοῦ μοναχοῦ Μπούμπουλη. Ψεύδεται, λέγει, ἐκεῖνος. Ἐρωτᾶται ἂν εἶχεν εἰς τὸ κιβώτιόν του διόλου γραμματόσημον καὶ μπερδεύεται μὴ ζεύρων τι νὰ πῇ, οἱ συνήγοροι τῶν κατηγορουμένων, οἵτινες ἀναιδέστατα ἐνίοτε ἐκμεταλλεῖσθαι τὴν πολλὴν μαλακότητα τοῦ προέδρου ὑπεβόηθον τοὺς μάρτυρας νὰ τὰ *μπαλῶνουν*, τὸν κάμνουν ὥστε νὰ πῇ ὅτι εἶχεν εἰς τὸ κιβώτιόν του κινητὸν χαρτόσημον· τὸ λέγει ὁ ἡγούμενος μὲ μισὸ στόμα, ἀλλ' ἐρωτῶμενος ἔπειτα ὑπὸ τινος τῶν ἐνόρκων τί χρώμα ἔχει τὸ κινητὸν χαρτόσημον, ἀπαντᾷ καλογηρικώτατα :

—Δὲν ἐνθυμούμαι.

Ὁ ἄλλοτε σύμβουλος τῆς Πεντέλης, ὁ καθημερινὸς ἐν Ἀθῆναις διημερεύων, ὁ ἐγγυρμάτος, ὁ νεώτατος τὴν ἡλικίαν δὲν ἠξυρεῖ τί χρώμα ἔχει τὸ κινητὸν γραμματόσημον.

Ἐρχεται εἰς ἀντιπαράστασιν μὲ τὸν μοναχὸν Θεόκλητον· φιλοδωροῦνται ἀναμεταξύ των· Ψεύδεται—Ὁχι, ἐσὺ ψεύδου—ἦσαι ψεύτης κτλ. ὁ πρόεδρος ἐρωτᾷ τὸν Ἡγούμενον πόσακις ἦλθεν ὁ Βελένδζας εἰς τὴν μονὴν, ὁ μὲν πρῶτος λέγει μίαν φοράν, ὁ δεύτερος δύο καὶ ἐκεῖ συνεπλάκη ὁ ἐξῆς κωμικώτατος διάλογος.

Ἡγούμενος. Δὲν ἦλθε μίαν φοράν, πεῦ φάγαμε ψάρια ;

Μοναχός. Ἀμ' τὸν λαγὸ ποῦ φάγατε σ' τὸ μπαλκονάκι τὴν Μεγάλην Ἑβδομάδα ;

Ὁ γέλως νέμεται ὅλην τὴν αἴθουσαν καὶ ὁ Πρόεδρος ἀποπέμπει καὶ τοὺς δύο.

Τὴν ἐσπέραν εἰς ὅλα τὰ ζυθοπωλεῖα τῆς Σύρας καὶ ἔχει πολλὰ καὶ ὠραῖα ἡ Σύρα ζυθοπωλεῖα—ἐν μάλιστα τὸ ὁποῖον ἐσχάτως ἠνοίξε, τὸ τοῦ Χοῦμη, καὶ ὡς πρὸς τὸν ζῦθον καὶ ὡς πρὸς τὴν διακόσμησιν ὑπερβαίνει πᾶσαν περιγραφήν—τὸ ἐσπέρας λοιπὸν καὶ ἐν τῇ πλατείᾳ καὶ ἐν τοῖς ζυθοπωλείοις καὶ εἰς τὰ καντούνια ἐκυκλοφορεῖ ὡς ἀστεῖσμος, ὡς σύνθημα, ὡς καληνύκτα, ὡς καλησπέρα, τὸ ὑψηλὸν ἐκεῖνο τοῦ μοναχοῦ :

—Ἀμ' τὸν λαγὸ ;

Ἄν θέλετε, τὸ προτείνωμεν ἐφέτος διὰ τὰς Ἀπόκριας ἀντὶ

τοῦ «Κόφτου», ἂν μέχρι τοῦ καιροῦ ἐκείνου δὲν γεννηθῇ ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ μας καὶ τι καλλίτερον ἀπὸ καλογηρικῶν παιδι.

Μετὰ τοὺς ὅλους ἀσημάντους μάρτυρας, Πάνδζον, πνευματοποιόν, ὡς ὁ ἴδιος εἶπεν, ἐν Χαλκίδι, μετὰ τοῦ ὁποῖου ὁ Θρ. Βελένδζας ἔκαμε ἐταιρικῶς σοῦμα (σπίρτο) καὶ Σκόθαν, προσέρχεται ὁ ταχυδρομικὸς ἐπιστάτης Ἀγίας Ἀννης Σταμούλης, ὁ μαῦρος διάβολος τοῦ κατηγορουμένου Καϊμάκη, διότι αὐτὸς κυρίως τὸν ἐνοχοποιεῖ.

Νὰ τὸν ἰδῆτε, εἶναι τύπος ταχυδρομικοῦ ἐπιστάτου, ὅπως ἐνοοῦνται ἐν Ἑλλάδι οἱ ὑπάλληλοι οὗτοι. Ἐτῶν 32—33, φουστανελλᾶς, πρῶτην γεωργίαν, ἀμαθέστατος, μικροῦς, μικροτάτους ὀφθαλμοὺς καὶ ψιλὴν κυκλικὴν γενειάδα, φαίνεται πονηρὸς συνάμα καὶ ἀφελής, ἔχει φυσιογνωμίαν ληστρικὴν καὶ ὁμιλίαν τιμίου ἀνθρώπου, εἶναι βλάξ καὶ ἐτοιμολόγος, ἱμπνέει ἐμπιστοσύνην συνάμα καὶ δυσπιστίαν. Εἶναι ἐπὶ τέλους Σταμούλης, ὀνόματι ἀδελφὸς τοῦ δημοτικωτάτου τέως βουλευτοῦ Κερκύρας, κατοικοῦ τῶν στοῶν καὶ τῶν γεφυρῶν τῆς πόλεως.

Μετ' ἐπιμονῆς ἀδιασλεύτου ἐμαρτύρησεν ὅτι τὸ παραποιημένον γραμματόσημον, ὅπερ ὁ Βίσαγγελεὺς Γονατᾶς εἶχε κατάσχει ἐν τῇ ταχυδρομικῇ γραφείῳ του, τὸ ἡγόρασεν ἀπὸ τὸν Ταμίαν Καϊμάκη. Κατ' ἀρχὰς τὸν ἠρώτησε : —Τί γραμματόσημο θέλεις ; —Τῶν εἴκοσι λεπτῶν. —Σάνα μὴν ἔχω, καυμένα. Καὶ ἔπειτα τοῦ λέγει πέραν ὑστερώτερ. Μετὰ μεσημβρίαν δὲ τοῦ ἔλκε 140 κομμάτια κυανοῦ γραμματοσήμου τῶν 20 λεπτῶν.

Ἐκ τῶν συνηγόρων ὁ φίλος μου Παπαλεξανδρῆς ζητεῖ νὰ διοργανώσῃ ἐν θεατρικὸν ἐπιχείρημα. Τὰ πλατέα του νῶτα τιθενται πρὸ τοῦ πελάτου τοῦ Καϊμάκη, ἀποκρύπτοντα οὕτω αὐτὸν ἐκ τῶν ὁμμάτων τοῦ Σταμούλη.

—Γνωρίζεις τὸν κατηγορούμενον ; τὸν ἐρωτᾷ.

—Ἀμ' πῶς ὄχι ;

—Ποῖος εἶναι ἀπ' αὐτοῦς ; Καὶ ἔδειξε μόνον τοὺς τρεῖς Βελενδζαίους.

—Δὲν εἰν' ἐδῶ.

Ἐπειτα εἰς τῶν ἐνόρκων τῷ λέγει :

—Γιὰ κύτταξε καλὰ νὰ τὸν ἰδῇ.

Καὶ ψηλαφῶν ὁ Σταμούλης τὸν ἀνεύρισκε καὶ τὸν δεικνύει.

—Καὶ τὸν ἠξυρες ἐσὺ προηγουμένως τὸν Καϊμάκη ; τὸν ἐρωτᾷ ὁ πρόεδρος.

—Ὁχι τὰ παιδιὰ τοῦ παπᾶ μαῦ τὸν στήσανε (ἀντί : συστήσανε).

Ἡ συνεδρίασις τῆς Παρασκευῆς ἔληξε διὰ τοῦ μάρτυρος ἐμπορῶραπτου ἐν Σύρᾳ Σαρλῇ, εἰς ὃν εἶχεν ἀποστείλει ὁ Ἀχιλλεὺς Βελένδζας τὰ πρῶτα κατασχεθέντα γραμματόσημα. Σημειοῦμεν ἐδῶ τὴν λεπτομέρειαν ὅτι εἰς τὸν Σαρλῇ, γράψαντα εἰς τὸν Ἀχιλλεῖ Βελένδζαν περὶ τῆς κατασχέσεως αὐτῆς, ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ αὐτῷ ὅτι τὰ ἡγόρασεν ἀπὸ τοὺς ἀρμοδίους ὑπαλλήλους, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους ἡγόρασε καὶ τὰ 10 λεπτα, τὰ ὁποῖα ἀπέστειλεν εἰς τὸν Σαρλῇ ἀντὶ τῶν κατασχεθέντων 20 λεπτῶν.

Τὸ δικαστήριον δὲν ἐπρόσεξεν ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὕτη τοῦ Ἀχιλλεὺς ἀποτελεῖ τετάρτην ἀντίφασιν πρὸς ταῖς τρεῖς

ἄλλαις, εἰς ἃς περιέπεσαν, ἐξεταζόμενος πόθεν εἶχε προμηθευθῇ τὸ παραπαισθημένον γραμματόσημον.

Βραχεία παραλείπομενα σημειῶ ὅτι ὁ μάρτυς Μαρῖνος μεταξὺ ἄλλων ἐν τῇ καταθέσει εἶπεν ὅτι ἐν τῷ Ταχυδρομικῷ Γραφεῖῳ Ξηροχωρίου εὐρέθησαν 12,000 γραμματόσημα εἰκοσάλεπτα γνήσια. Σημειώσατε ὅτι καθ' ὅλον τὸ Κράτος εἰκοσάλεπτον γραμματόσημον δὲν ὑπῆρχεν, ἢ ἐν Ἀθήναις Κεντρικῇ Ἀποθήκῃ δὲν ἐπέστελλε τοιοῦτο, ἐνῶ πανταχόθεν ἐστενοχωρεῖτο· καὶ εἰς τὸ ἐπαρχιακώτατον ταχυδρομεῖον Ξηροχωρίου εὐρέθησαν ἐναποθηκευμένοι δώδεκα χιλιάδες εἰκοσάλεπτου.

Θέλετε ὀλίγον φῶς ἐπὶ τοῦ φαινομένου αὐτοῦ;

Ἀκούσατε τὸν μάρτυρά Μαρῖνον πῶς ἀπαντᾷ ἐκφρασθείσης αὐτῷ ἐκπλήξεως ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἐπὶ τῷ ἀκούσματι:

— Ἐρῶ κ' ἐγὼ ἂν δὲν ἐξώδευε ἐπὶ πολὺν καιρὸν πλαστόν καὶ ἔμενεν ἀνεξόδευτο τὸ γνήσιον;

Αὐτὰ τὰ γεγονότα, τὰ ὅποια πίπτουσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σας ὡς κεραυνοὶ τοῦ Δε Κάστρου ἢ ὡς φωναὶ τοῦ Κυβερνήτου ἐν τῇ Βουλῇ, μὴ νομίσητε ὅτι δὲν πέρασαν ἀπὸ τοῦ νοσταλέου ὀφθαλμοῦ τῆς ἀνακριτικῆς ἀρχῆς. Ἐπέρασαν, ἐκαλοπέρασαν, ἀργὰ καὶ καταφανῇ, ὅπως περνοῦν τὰ φαντάσματα πρὸ τῆς ἀγωνιώσης ψυχῆς τοῦ Μάρκεθ, ἀλλ' ἢ ἀνακριτικῇ ἀρχῇ ἢ το φαίνεται ἐντεταλμένη ὀφθαλμοῦς νὰ ἔχῃ καὶ νὰ μὴ βλέπῃ, ὥτα νὰ ἔχῃ καὶ νὰ μὴ ἀκούῃ. Ἀλλως δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διεξαχθῇ τόσον γελοία ἀνάκρισις, ἀφοῦ καὶ τὸ ἀπλούστατον αὐτὸ γεγονός τοῦ νὰ ἐξακριβωθῇ τὰ διάφορα κατασχεθέντα πλαστὰ γραμματόσημα ἔπρεπε νὰ διαταχθῇ ἀπὸ τοῦ Δικαστηρίου εἰς ἀδαμαντοπώλας καὶ εἰς φωτογράφους, μὲ τοὺς ὁποίους ἀπορῶ πῶς δὲν ἐκύλλησε ὡς πραγματογνῶμων καὶ κἀνείς ἀλλαντοπώλης τῆς Σύρου!

Δὲν νομίζετε ὅτι ὅταν ἡ δικαιοσύνη χειραφετηθῇ ἀπὸ τὸν ζουρλομανδύαν, μὲ τὸν ὁποῖον τὴν περιέβαλε τὸ ὑπουργεῖον Κουμουνδούρου, διότι ἐγνώριζεν ὅτι μ' ἐλευθέρως τὰς χεῖρας ὁ πρῶτος ἐφ' οὗ θὰ ἐπέβαλε χεῖρα ἡ δικαιοσύνη δὲν θὰ ἦτο ἐκτός, ἀλλ' ἐντός τῆς Κυβερνήσεως, ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ βεβαιωμένα, τὰ παράνομα, τὰ ἀτελῆ δέον νὰ ἐπαληθῶσιν ἐξ ἀρχῆς διὰ νὰ γίνῃ ἀληθὴς ἀνάκρισις καὶ ἀληθὴς δίκη;

Σὲς τὸ εἶπον ἀπὸ τῆς πρώτης ἐπιστολῆς μου, προβλέπω γελοῖαν τῆς παροῦσαν δίκην.

Σάββατον, ὥρ. 10 1) 2 π. μ.

Τόσον ἀργὰ, τόσον πιλαρτσίδικα προχωρεῖ ἡ δίκη αὕτη, ὥστε ἀναμένων τὴν ἐναρξιν συλλογίζομαι ἂν θὰ κατορθώσῃ νὰ τὴν τελειώσῃ ὁ κ. Πρόεδρος μέχρι τῶν Χριστουγέννων. Τὸ Δικαστήριον νομίζει τίς ὅτι προβλέπον οἰκτρὰν τὴν ἐκβασιν τῆς δίκης μετὰ τέρψεως βραδύνει νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὸ τέλος.

Σήμερον ἔχομεν τοὺς **Μάρτυρας τῆς ὑπερασπίσεως.**

Καὶ πρῶτον πάντων ἕνα νέον Μακεδόνα, 23 ἐτῶν, μηχανικὸν, τὸν κ. Πέτρον **Πάνδζον**, τοῦ ὁποῦ ἡ σπουδαιότερα κατάθεσις εἶναι ὅτι φίλος ὢν τοῦ υἱοῦ Λιναρᾶ, ὅστις πρῶτος ἔδωκε τῷ ὑποταμίᾳ Γρηγοράκῃ πλαστὸν γραμματόσημον πρὸς ἐξαργύρων, συννητῆθη μετ' αὐτοῦ ὅτε φυλακισθεὶς ἀπελύθη ἐν Νεαπόλει, Ὅδῳ Παρθεναγωγείου.

Τὸν ἐρωτᾷ τί τοῦ εἶπεν ὁ Λιναρᾶς αὐτός, ἀμα τῇ συναντήσῃ του;

— Μοῦ εἶπεν ὅτι ὁ πατήρ του τοῦ ἔστειλε γραμματόσημον κιβδηλὸν καὶ αὐτὸς χωρὶς νὰ τὸ γνῶρίξῃ ὅτι εἶναι κιβδηλὸν τὸ ἔλαβε γιὰ τὰ καθημερινὰ του ἔξοδα.

Αὕτη ἡ σύμπτωσης δύο υἱῶν, Λιναρᾶ καὶ Καϊμάκη, ἐνοχοποιούντων τόσον ἀπροσέκτως τοὺς πατέρας των ὡς ἀποστολεῖς κιβδηλοῦ γραμματοσήμου εἶναι χαρακτηριστικῶς ταύτη.

Πρόεδρος. Τίποτε ἄλλο σοῦ εἶπε;

Μάρτυς. Μοῦ εἶπεν ὅτι τὴν ἐγλυτώσαμεν.

Καὶ ἐπὶ τῆς ὑπόπτου αὐτῆς λέξεως ἐρωτώμενος ὁ μάρτυς ὀλίγον μετὰ ταῦτα λέγει:

— Δηλαδή ἡ λέξις αὕτη εἶχε σημασίαν ἐκτεταμένην.

Πρόεδρος. Ὅταν ἀνεκρίθη ὁ Λιναρᾶς, εἶπεν ὅτι τὰ ἔλαβεν ἀπὸ τὸν υἱὸν τοῦ Καϊμάκη· τὸ ἤκουσες αὐτό;

Μάρτυς. Ὁχι.

Προσκαλούμενος ὁ ὑποταμίᾳ Γρηγοράκης ὅπως δικαιολογήσῃ τὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ μάρτυρος Πάνδζου ὑφισταμένην ἀντίφασιν πρὸς ὅσα εἶπεν ὁ Λιναρᾶς, ἐπαναλαμβάνει ὅτι ἐνώπιον αὐτοῦ ἐπανελημμένως ἐβεβαίωσεν ὅτι τὰ εἶχε λάβει ἀπὸ τὸν υἱὸν τοῦ Καϊμάκη.

Καὶ ὅμως, ἀγαπητοὶ μου Ἀθηναῖοι, ὕστερον ἀπὸ τόσας ὑπονοίας αἰτινὲς θολόουν τὸν ἐγκέφαλόν σας, οὔτε ὁ υἱὸς Καϊμάκης, οὔτε ὁ υἱὸς Λιναρᾶς εἶναι τοῦλάχιστον ὡς μάρτυρες κεκλημένοι. Καὶ ζητεῖτε δίκην; Ζητεῖτε δίκαιον;

Ἄλλο ἀξιοπερίεργον γεγονός.

Ὁ μάρτυς Πάνδζος—σημειώτεον ὅτι ἔχει ἐξωτερικὸν σεμνοῦ καὶ δειλοῦ νέου, χωρὶς νὰ ἐρωτηθῇ ὑπ' οὐδενός, αὐτόκλητος, ὡς φιάλη λεμονάδας ἥτις ἐκπωματίζεται μόνη τῆς διαρρηγνύουσα τὸν συγκρατοῦντα αὐτὴν λαίμῳ, λέγει πρὸς ἐκπληξιν πάντων ἡμῶν ὅτι ὁ Βελένδζας καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς λαμπρᾶς ἀπὸ τῆς Μεγάλης Πέμπτης μέχρι τῆς Τετάρτης τῆς λαμπρᾶς Διακαινησίμου ἦτο ἐν Ἀθήναις.

Διὰ τὴν μᾶς τὸ λέγει αὐτό; Εἰς Ἐνορκος δικαίως ὑποψιάζεται καὶ τὸν ἐρωτᾷ πόθεν ὁρμηθεὶς μᾶς εἶπεν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἀλλὰ οἱ συνήγοροι σπεύδουν νὰ τὸν σκεπᾶσιν, ὁ πρόεδρος τὸν σκεπάζει, ὁ Βίσαγγελεὺς τὸν σκεπάζει. Μοῦ ἤλθεν ἐκείνην τὴν ὥραν γέγονε νὰ φωνάξω: **Masquez pas!**

Διότι ἡ τακτικὴ τῶν συνηγῶν τοῦ Θρασυβούλου Βελένδζα ἦτο ἀκριβῶς ν' ἀποδείξουν ὅτι κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς, καθ' ἃς ὁ Καϊμάκης εἶπεν ὅτι ὁ Βελένδζας τοῦ ἔκαμε πρότασιν πωλήσεως εἰκοσάλεπτου γραμματοσήμου—ἦτο ἐν Ἀθήναις. Ἀλλ' ὁ μάρτυς Πάνδζος παρὰ σπενσε ν' ἀποκαλύψῃ τὰς τηλεβολοστοιχίας τῶν δεινῶν στρατηγικῶν συνηγῶν.

Ὁ μάρτυς **Γεροντῆς** καταθέτει ὅτι εἰς τὰς 21 Ἀπριλίου, ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Καϊμάκης, καθ' ἃς κατέθεσεν ὁ ταχυδρομικὸς ἐπιστάτης Ἀγίας Ἀννης, ἐπώλησεν εἰς αὐτὸν πλαστὸν γραμματόσημον τῶν 20 λεπτῶν ὁ Βελένδζας ἦτο εἰς Χαλκίδα.

Καὶ τώρα παρουσιάζεται σημῆνος μαρτύρων, τῶν πλείστων ἀμαξηλατῶν, οἵτινες βεβαιοῦσι μὲ τὸ νῦ καὶ μὲ τὸ σίγμα ὅτι καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας, καθ' ἃς οἱ συνήγοροι τοῦ Βελένδζα θέλουσι νὰ τὸν ἐλξωσι ὡς ὁ Μεριστοφίλης τὸν Μαργαρίτην—καὶ τί μαργαρίτης—ἀπὸ Χαλκίδος εἰς Ἀθήνας, ἦτο πράγματι μεταξὺ μας ὁ ἀθῶος ἄνθρωπος, νηστεύων, προσευχόμενος, ψωνίζων ἀρνιά διὰ τοὺς φίλους καὶ νεκρώσιμα ρούχα—κατὰ τὴν μαρτυρίαν ἐνός μάρτυρος—διὰ τὸ μικρὸν του κοράσιον ὅπερ δὲν εἶχεν ἀποθάνει. Δύο ἀμαξη-

λάται και εις φοιτητής διαχέουσι προσποιητήν χαράν ἐπὶ τῶν φυσιογνωμιῶν τῶν κυρίων συνηγόρων.

Ὁ μάρτυς **Κωνσταντῖνος Ζούκιος**, ἔμπορος και χριστιανός, καταθέτει ὅτι μίαν ἡμέραν τοῦ Δεκεμβρίου ὁ Θρασύβουλος Βελένδζας, ἀφοῦ παρέδωσε τὸ ἀμαρτωλὸν Ταμεῖον Θεῶν, ἦλθεν εἰς τὸ σπῆτὶ τοῦ διὰ νὰ μείνῃ λίγαις μέραι· εἶχε πάρει πολλὰ γραμματόσημα μαζὺ του, τὰ ὅποια τοῦ τᾶδωκε και τᾶβαλε σ' τὴν μπάντα.

— Κάτι πολλὰ γραμματόσημα βλέπω; ἐρωτᾷ ὁ Ζούκιος τὸν Βελένδζαν.

— Ἐ τοῦτα ἐκερδίσαμε ἀπὸ τὸ Ταμεῖο, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος μετὰ παραπόνου.

Ὅλο περὶ κέρδους ὀμιλεῖ ὁ εὐλογημένος και ὅταν ἀκόμα δὲν θέλει νὰ φανῇ κερδοσκόπος.

— Μερικὰ ἀπὸ τὰ γραμματόσημα φαινόντανε. Ἦσαν κόκκινα· δηλαδὴ εἰκοσάλεπτα. Δὲν τᾶνοιζα· ἀν ἀπὸ μέσα ἦσαν μαβιά δὲν ξέρω.

Θὰ ἴδῃτε ἀπὸ τὰς ἄλλαις μαρτυρίας ὅτι πάντοτε ὁ Θρασύβουλος Βελένδζας ἐμφανίζεται φέρων ὑπὸ μάλης σωρεῖαν γραμματοσήμων—ὡς ὁ Ἅγιος Ἰωάννης φέρει εἰς χεῖρας τὴν κεφαλὴν του, ὁ Ναπολέων Α' μίαν συνθήκην, εἰ Κραβαρίται ἐν διασάκκιον και ὁ Κουμουνδούρος τὸ κομβολογιόν του—ἀλλ' ὅτι πάντοτε αὐτὴ ἡ δέσμη ἡ τυλιγμένη ἐντός ἐφημερίδων ἔχει μία τρύπα, ἓνα σχίσμο, μίαν ραγίδα, και ἀπὸ τὴν τρύπαν αὐτὴν, τὸ σχίσμο αὐτό, τὴν ραγίδα αὐτὴν διαφαίνεται κόκκινο κόκκινο γραμματόσημον δεκά λεπτον. Ἄμ' ἀν εἶναι μὴ φορὰ μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως!

Ἐρωτᾶται ὁ μάρτυς—ὅστις εἶναι τὸ ἄκρον ὥτον θησαυκὴς σθελοσύνης και κάποιαι ταχυδακτυλογικότητες περὶ τὸ λέγειν—πόσον βάρος εἶχε τὸ γραμματόσημον.

— Τρεῖς τέσσαρες ὀκάδες βάρους. (Κατὰ πιθανοῦς ὑπολογισμοῦς εἶναι 3000 δραμῶν). Δὲν ἤξευρα πὼς θάλλω σ' τὸ Δικαστήριον νὰ σᾶς τὰ γράψω ὅλα.

Και αὐτὸ τὸ ἐπιχείρημα θὰ τὸ ἐπανελάβε δεκάκις.

* *

Ὁ μάρτυς **Γεώργιος Οἰκονομίδης**, ἑτῶν 62, πρῶν Δήμαρχος και νῦν κτηματίας, ultra τῆς ὑπερασπίσεως.

Εἶχε συμφωνήσει οὗτος τὴν πρώτην ἢ τὴν δευτέραν ἡμέραν μετὰ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ν' ἀγοράσῃ δέκα στατήρας ξυλανθράκων ἀπὸ τὸν Θρασύβουλον Βελένδζαν· τὸν περιέμενεν εἰς ἓν καφενεῖον τῆς Ὁδοῦ Ἀθηνᾶς, ὅπου συνήθως ἐφοῖτα, και ὅπου ἦλθε φέρων ὑπὸ μασχάλης ἓν δέμα τυλιγμένον μ' ἐφημερίδας. Μὴν διατάζετε· πρόκειται περὶ τοῦ αἰωνίου γραμματοσήμου, τὸ ὅποιον ποτὲ δὲν τ' ἀφίνει ἀπὸ τὰς χεῖρας του ὁ Θρασύβουλος Βελένδζας, οὔτε ἐν Θεῶν, οὔτε ἐν Χαλκίδι, οὔτε ἐν Ἀθήναις, οὔτε περιπατῶν, οὔτε κοιμώμενος, οὔτε πωλῶν κάρβουνα· ἀλλὰ πάντοτε ὁ ἀχάριστος αὐτὸς σύντροφός του δὲν εἶναι κυανοῦς, δὲν εἶναι εἰκοσάλεπτος, εἶναι κόκκινος ὡς παπαροῦνα και ἀξίζει μόνον δέκα λεπτὰ ὡς ὁ Γεώργιος, ὁ χαλκοῦς. Ἄν ἀθωωθῇ ποτὲ ὁ Βελένδζας—και θ' ἀθωωθῇ—και τοῦ ἀνεγείρῃ ἡ Ἑλλάς πενθοῦσα ἀνδριάντα, διότι ἡ δικαιοσύνη τῆς δὲν τῷ ἐπέτρεψε νὰ γίνῃ στρατηγὸς τῆς Θεσσαλίας, ὁ κ. Δρόσης ἢ ὁ κ. Βιτάλης παρακαλοῦμεν νὰ μὴ λησμονήσῃ μαζὺ μετὰ τὸ τρικαντὸ τοῦ στρατηγοῦ νὰ τοῦ θέσῃ ὑπὸ μάλη; και μίαν δέσμην ἐυθροῦ γραμματοσήμου, σύμβολον τῆς ἀθωότητος τοῦ ἀνδρός.

— Βίσθε ἔτοιμοι; τὸν ἐρωτᾷ ὁ ἐξηκοντούτης Οἰκονομίδης.

— Θὰ πάγω εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, νὰ πάρω τὸν ἀνεψιόν μου Ἰωάννην, νὰ κατεβούμε μαζὺ σ' τὸν Πειραιᾶ, διότι θὰ μεταβῇ εἰς Χαλκίδα.

Πράγματι πῆγαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἡ Πελοπόννησος· και παρέλαβον τὸν Ἰωάννην Βελένδζαν μ' ἓνα μπουλάκι. Τὸ χαρτὶ τὸ εἶχε πάντοτε ὑπὸ τὴν μασχάλην του. Ἀλλὰ νὰ τὸ κρατῇ αὐτός, και νὰ μὴ βλέπῃ κανεὶς τί περιέχει τὸ χαρτὶ, τοῦτο δὲν ἔρκει· ἀν ὅχι ὁ Βελένδζας, ἀλλ' ὁ μάρτυς Οἰκονομίδης ἐμάντευσεν τὴν σημερινὴν δίκην και ἐφρόντισεν νὰ προπαρασκευασθῇ ἀπὸ τότε διὰ μάρτυς τῆς ὑπερασπίσεως.

Ὁ γέρον Οἰκονομίδης, κτηματίας πρῶν Δήμαρχος, ἄνθρωπος καθὼς πρέπει, ἀνώτερος σχεδὸν ὡς ἀνεξάρτητος ἐνὸς ὑπαλλήλου, σιανοχωρεῖται βλέπων τὸν Θρασύβουλον νὰ κρατῇ τὸ δέμα· πλησίον του ἦτο ὁ ἀνεψιός του, νέος εὐρωστός, ἀθλητικῶν διαστάσεων, δυνάμενος νὰ κρατῇ ὅχι μόνον ἓν δέμα τριῶν ὀκάδων—διότι πάντοτε περὶ τριῶν ὀκάδων πρόκειται δι' οὗ ἀποτελεῖται ἓν ποσὸν χρηματικόν, τὸ ὅποιον ἡ ὑπεράσπισις και ὁ Βελένδζας παριστάνουν ὡς περίσσευμα Θεβαϊκοῦ Ταμεῖου!! Χάριν ἀβροφροσύνης λοιπόν, ὡς εἶπεν, ζητεῖ τὸ δέμα παρὰ τοῦ Θρασυδούλου και τὸ λαμβάνει.

— Τί ἔχετε μέσα; τὸν ἐρωτᾷ.

— Γραμματόσημα.

— Δὲν τὰ δένετε; ἐσχίσθησαν.

Τὴν κωμωδίαν τὴν καταλαμβάνετε· τὸ τέλος τῆς τῆς τοῦ προβλέπετε. Τοῦ ἔδωκε λέγει ὁ μάρτυς Οἰκονομίδης, κτηματίας, πρῶν Δήμαρχος, 62 ἐτῶν, ὁ Θρασύβουλος μίαν πεντάραν διὰ νὰ ἀγοράσῃ σπάγγον, και νὰ τὰ δέσῃ. Ἀλλὰ διὰ νὰ τὰ δέτῃ, ἐπρεπε προηγουμένως νὰ τὰ λύσῃ, ὅτε και θὰ ἔβλεπεν ὅτι τὸ γραμματόσημον ἦτο κόκκινον, λευκὸν κόκκινον, δὲν ἦτο κυανοῦν, μαῦρον κυανοῦν.

Ἦ ἐπώδὸς περὶ τῆς προελεύσεως τοῦ περιπλανωμένου γραμματοσήμου πάντοτε ἡ αὐτή:

— Αὐτὸ εἶναι τὸ περίσσευμα ἀπὸ τὸ Ταμεῖον, εἶπεν ὁ Θρασύβουλος πρὸς τὸν Οἰκονομίδην.

Και τὸ βάρος; Τὸ αὐτό.

— Κάτι περισσότερον ἀπὸ τρεῖς ὀκάδες.

— Και γιατί κύριε Οἰκονομίδη, γέρον ἄνθρωπος, τὸν ἐρωτᾷ εἰς Ἐνορκος, κουβαλήσατε σεῖς τὸ δέμα τοῦ Βελένδζα, ἀφοῦ εἶχε τὸν ἀνεψιόν μαζὺ του.

— Θέλησα νὰ περιποιηθῶ με τοῦτο τὸν κύριον Βελένδζαν.

Και αἱ περιποιήσεις τοῦ ἀξιοτίμου μάρτυρος δὲν περιωρίσθησαν μόνον εἰς τὸ κουβάλημα.

Ἐπρεπε νὰ βεβαιώσῃ και αὐτὸς ὅτι τὴν Ἀγίαν και Μεγάλην Παρασκευὴν ὁ μέγας Βελένδζας ἦτο εἰς Ἀθήνας. Τόση εἶναι ἡ ἐπιμονὴ τοῦ Βελένδζα, ψιθυρίζοντος εἰς τοὺς συνηγόρους του πολλάκις ἀπέτο νὰ τὸ πῇ πῶς ἤμουνα, ν' ἰκοῦσῃ τὸ Δικαστήριον παρὰ χιλίων στομάτων τὸ γεγονός αὐτό, ὥστε ἀνατρέχων εἰς τὸ παρελθόν θὰ νύχето τὴν ἡμέραν ἐκείνην νὰ κάμνῃ τὰς ἐπισκέψεις του πρὸς τοὺς ἰσχυροὺς περασμένους ἐπὶ κένενος ἱστοῦ, διὰ νὰ εἶναι ἀποπτος πανταχόθεν, ἀκόμη και ἀπὸ τοὺς κακουργιοδίκας τῆς Σύρου και μόνον ὁ κατηγορούμενος Καϊμάκης νὰ μὴ τὸν βλέπῃ.

Και λοιπὸν ἀρχεται διηγούμενος ὁ καλοκάγαθος γέρον ὅτι ἐτὴν Μεγάλην Παρασκευὴν τοῦ ἔδωκε χρήματα νὰ τοῦ ἀγοράσῃ ἑξ ἐπτὰ ἀρνιά διὰ δῶρα πρὸς τοὺς φίλους του, ἐπειδὴ ἤξευρε νὰ διαλέγῃ τὰ καλά.»

* *

Μερικῶν μαρτύρων παραιτοῦνται καὶ ἡ ὑπεράσπις καὶ ἡ κατηγορία.

Προσέρχεται ὁ μάρτυς **Ἀνδρέας Ἀσημακόπουλος**, ἑτῶν 35, ἀντιπρόσωπος τῶν κτημάτων τοῦ Πετσαλῆ.

Κατέθεσεν ὅτι μετὰ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου συννητήθη ἐν Χαλκίδι μετὸν Ἰωάννην Βελέντζαν. Τῷ εἶπεν ὅτι ὁ πατήρ του καὶ ὁ θεὸς του κατηγοροῦνται ὡς διαδότηι κιβδήλου γραμματοσήμου. — Ἐγὼ δὲν γνωρίζω τίποτε· ἔχω μίαν ἐντολὴν πρὸς τὸν Ταμίαν.

Καὶ μετέβη φέρων ὑπὸ μάλης τὸν αἰώνιον κύλινδρον καὶ συνοδευόμενος ὑπὸ χωροφύλακος φέροντος τὴν βελίτζα του.

Διακόπτεται ἡ συνεδρίασις διὰ τὰ ἐπαναληφθῆ μετὰ μεσημβρίας. Βρίναι ἡ πρώτη ἡμέρα καθ' ἣν φεύγω τοῦ Δικαστηρίου ἀνευ τοῦ ὀχληροῦ ἀλεξιβρόχου καὶ βλέπων τὴν μαρμαρόστρωτον Πλατεῖαν τῆς Σύρου λουομένην εἰς τὸν ἥλιον καὶ τὸ κυανοῦν τῆς ἀτμοσφαιρας. Τρώω μετὴν ἡσυχίαν μου καὶ ἀρχομαι γράφων ἀνησυχῶν μήπως δὲν προφθάσω νὰ σὰς στείλω ὅλην τὴν ὕλην ἣν δειροπολῶ. Ὁ θεὸς τῆς ὀκνηρίας ἐγενόμην ὁ Λεβιάθαν τῆς ἐργασίας.

Σάββατον, ὥρα 2 1/2 μ. μ.

Ἀναγινώσκεται ὑπὸ τοῦ Γραμματέως τοῦ Δικαστηρίου τοῦ καλοῦ Βεκερέλλη, ἡ ἔκθεσις τῶν Πραγματογνωμόνων, καταλήγουσα εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐχαράχθησαν ὑφ' ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ, ὅτι εἰσὶν ὅμοια καὶ ὅτι ἂν ὑπάρχῃ μικρὰ παραλλαγὴ χρωματισμοῦ καὶ ἐκτυπώσεως, τοῦτο προῆλθεν ἐκ τῆς ἀτελείας τῶν ἐργαλείων τὰ ὅποια μετεχειρίσθη ὁ παραχαράκτης, τῆς ἀδεξιότητος περὶ τὴν τύπωσιν καὶ τῆς κακῆς ποιότητος τῆς μελάνης.

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς συνεδριάσεως, εἰς τῶν πρραγματογνωμόνων μοὶ ἐπέδειξε τὰς διαφόρους πλάκας τῶν κιβδήλων καὶ μίαν γνησίαν. Ἦμην τόσῳ προκατειλημμένος, ὥστε μοὶ ἐφάνη ὅτι καὶ ὁ ἀδαστερος, ὁ ὀλίγον συνοικειωμένος μετὰ γραμματοσήμου, ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ συνελάμβανον ὑπονοίας περὶ τῆς γνησιότητος; Δὲν ξεύρω, ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ἐάν ἦμην Διουθυτῆς Ταχυδρομείου (ποῦ εἶθε, λέγει, κ. Κροκιδᾶ; εἰς τὴν Δύσειν;) ταχυδρομικὸν ὑπάλληλον ὅστις δὲν θὰ διέκρινε τοιαῦτα χονδροειδῆ κιβδήλα γραμματόσημα, θὰ τὸν ἐλάμβανον ἐκ τοῦ ὧτιος καὶ θὰ τῷ ἔλεγον: Βίχες συμφέρον, ἄθλιε, νὰ μὴ τὰ διακρίνης.

Ἐκεῖνο τὸ χρῶμα δὲν εἶναι πλέον κυανοῦν—καὶ μάλιστα τὸ ὥραιον κυανοῦν τῶν γραμματοσήμων μας, ἀλλ' εἶναι λάσπη ἀπὸ λουλάκι! Τί δὲ χάραγμα, τί σκάλισμα, τί στίγματα! Καὶ λάβετε ὑπ' ὄψιν ὅτι τὰ κύκλω τῆς Ἀθηνᾶς, στίγματα εἰς μὲν τὰ γνήσια εἶναι ὀγδοήκοντα τὸν ἀριθμὸν, εἰς τὰ πλαστὰ δὲ 68. Συλλαμβάνετε τῶρα μικρὰν ἰδέαν περὶ τοῦ ἀραιώματος καὶ τοῦ μεγέθους αὐτῶν. Καὶ πλὴν τούτου, τὸ μέγα διακριτικὸν, ὅτι ἔφερον ὀπισθεν τὸν ἀριθμὸν 2, ἐνῶ ἀπὸ τοῦ 1880 διαταγῇ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, ὁ ἀριθμὸς οὗτος ἀφῆρέθη ἀπὸ τῶν εἰκοσαλέπτων. Καὶ ἐν τούτοις οἱ κύριοι ταχυδρομικοὶ ὑπάλληλοι ἔπρεπε νὰ ἐξυπνήσουν ἀπὸ τὸν συνάδελφόν τους Παναγῆν Θεοδώρου τῆς Σύρας, κύριος οἶδε μετὰ πόσῃ κυκλοφορίαν δι' ὅλων τῶν γραφείων καὶ διὰ τοῦ κεντρικοῦ ἀκόμα—κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Μαρίνου—κιβδήλου γραμματοσήμου; Ἦτο λοιπὸν ἀνάκρισις αὐτῇ ἡ γενομένη; Ἦ ἐμπαιγ-

μός; Ἦ σάχτης τὰ μάτια; Ἦ ὑπόκρισις; Ἦ γενικὸν σκέπασμα κατεργαρέων ὑπὸ κατεργαρέων;

Προσέρχονται οἱ κατηγορούμενοι, ἕκαστος μετὰ τὴν σειράν του καὶ πρῶτον πάντων ὁ **Θρασύδουλος Βελέντζας**. Ἐπὶ τῶν παραθύρων κατεπετάσθη πράσινον ὕφασμα, ὅπερ διαχέει ἀπαίσιον χρωματισμὸν ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τῶν κατηγορουμένων.

Πρόεδρος. Κατηγορεῖσαι ὅτι ἐκ συστάσεως κτλ. Τί ἀπολογεῖσαι;

Θρασύδουλος Βελέντζας. Κύριε Πρόεδρε, εἰμαι ἀθῶος τῆς κατηγορίας· οὐδὲ κατὰ διάνοιαν μοὶ ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ παραχαράξω. Δὲν ἔχω τὴν ἐκανόνητα αὐτήν. (Πῶς σὰς φαίνεται ἡ ψυχολογικὴ αὐτὴ ἀφόρμῃ τῆς μὴ παραχαράξεως). Ἡ κατηγορία αὐτὴ περιῆλθεν ἐνεκα τῆς κατηγορίας τοῦ Θεβαϊκοῦ· ἡ κοινὴ γνώμη ὡς κύμα ἡγέρθη καὶ ἡθέλησε νὰ με καταπνίξῃ ἄλλως τὰ βουλευματα θὰ ἦσαν διαφορετικὰ· σὰς λέγω, εἰμαι θῦμα τῆς κοινῆς γνώμης. Λάβετε τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων καὶ θέλετε πεισθῆ.

Πρόεδρος. Μετέβητε εἰς Χαλκίδα καὶ ἐλάμετε πρότα-
τιν πωλήσεως 3,000 γραμματοσήμων;

Βελέντζας. Ἐγὼ οὐδέποτε ἐλάλησα περὶ ὠρισμένης ποσότητος. Εἶχα γραμματόσημον ἐκ περισσεύματος. Ἐγὼ ἐνόμιζα διὰ δεκάλεπτον. Εἶπα εἰς τὸν Καϊμάκην ἂν θέλῃ νὰ τὸ ἀγοράσῃ. Μοὶ εἶπε: στείλε μέ το. Τὸ ἀπέστειλα διὰ τοῦ ἀνεψιοῦ μου τὸ κατέστρεψε.

Πρόεδρος. Διατί;

Βελέντζας. Ὁ ἄ σὰς 'πῇ ὁ ἴδιος, Τὸ γραμματόσημον ἦτο ἀπὸ τὸ Ταμεῖον τῶν Θεῶν, τριῶν χιλιάδων δραχμῶν περισσεύμα ἀπὸ τὴν πολυχρόνιον ὑπηρεσίαν μου. Ἐκ παραδρομῆς εἶχα ἐκδόσει γραμμάτια περιπλέον. Ἐχω πρωτόκολλον δι' οὗ βεβαιοῦται ὅτι τὸ παρέδωκα ἀνελλιπῶς εἰς τὸν διάδοχόν μου. Τὸ περισσεύμα ἀνήκει εἰς ἐμέ.

Πρόεδρος. Πῶς δὲν ἐκάλεσες τὸν διάδοχόν σου νὰ μαρτυρήσῃ.

Βελέντζας. Τὸν Γκορτζῆν; Αὐτὸς διὰ φύλλον πῆδημα μπορεῖ νὰ με πνίξῃ, αὐτὸς εἶναι ὁ αἷτιος τῆς καταστροφῆς μου.

Πρόεδρος. Πῶς; Διότι αὐτὸς μ' ἐπρόδωσε (Ἡ λέξις προδοσία εἰς τὴν σημασίαν βεβαίως τῆς συντροφιᾶς ἐννοοῦμεθα.) Τοῦ παρέδωκα τὸ Ταμεῖον (ὡς νὰ ἦτο ἰδικό του, καὶ μήπως δὲν ἦτο περισσότερο ἰδικό του;) διὰ νὰ τὸ διατηρήσῃ, καὶ ἐγὼ νὰ δοξασθῶ· ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ὁ πόλεμος μετὰ τὴν Τουρκίαν καὶ ἐγὼ ἤθελα νὰ φανῶ ἄξιος υἱὸς τοῦ Βελέντζα, νὰ γίνω στρατηγὸς τῆς Θεσσαλίας καὶ νὰ πληρώσω καὶ τὸ χρέος μου.

Εἰς ἐρωτήσεις τῶν ἐνόρκων ἀπαντῶν εἶπεν, ὅτι τὸ ἐλλειμμά του ἦτο γνωστὸν πρὸ πολλοῦ καὶ ἐν Ὁθήναις καὶ ἐν Ἀθῆναις.

Ἀλλ' ὁ Πρόεδρος τρέμων εἰς τὴν λέξιν τοῦ ἐλλείμματος ἐπέταξε νὰ μὴ γίνῃται ἐπιδρομὴ εἰς ἀλλότρια ἀντικείμενα.

Πρόεδρος. Καὶ γιὰτὶ τὸ κρατοῦσατε αὐτὸ τὸ χαρτόσημον τρεῖς μῆνας ἀφοῦ τὰ χρεῖς σας ἐν Χαλκίδι τὰ ἐπλήρω-
νον οἱ ἐγγυηταί σας;

Βελέντζας (Μετ' ἀφελείας). Δὲν ἔλαβον ἀνάγκην χρη-
μάτων.

Αὐτὰ περίπου εἶπεν ὁ ἀρχικατηγορούμενος μετὰ φωνῆς ξηρᾶς καὶ ποτε δριμύτης, πρόσωπον ξυγνόν, ὄφρ' οὗς καταβα-
σμέναι καὶ βλέμμα σχεδὸν ἄγριον. Ἐξήτει ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐπιβάλῃ.

* *

Ὁ Ἀχιλλεύς Βελένδζας ἀπολογούμενος. Δὲν ἔχω οὐδεμίαν εἰδήσιν, κύριε Πρόεδρε, διὰ τὸ γραμματόσημο τὸ κάλπικο. Ὅσα εἶπα εἰς τὸν Σοφιστὴν (ἐννοεῖ τὸν ἐν Χαλκιδίᾳ ἀνακριτὴν) εἶναι ἡ ἀλήθεια καὶ μόνη ἡ ἀλήθεια.

Πρόεδρος. Διατί δὲν εἶπατε τὴν ἀλήθειαν εἰς τὴν πρώτην σας κατάθεσιν;

Ἀχιλλεύς. Πρῶτον δὲν εἶχα ὀρκισθῆ· δεύτερον ἐνόμιζα ὅτι ἐν ἀγνοίᾳ μου τὰ ἔδωκεν ὁ Καϊμάκης.

Πρόεδρος. Ὁ ἀνακριτὴς σὰς εἶπε ὅτι εἶναι πλαστά.

Ἀχιλλεύς. Ὅχι δὲν μοῦ εἶπε τίποτε.

Πρόεδρος. Ἡθελήσατε νὰ προφυλάξητε τὸν Καϊμάκην.

Βελένδζας. Ὡς οἰκογενειάρχην τὸν ἐλυπήθην. Ἄν τ' ἀγόραζα εἰς τὴν Σύραν δὲν εἶχα ἀνάγκη νὰ τὰ στείλω. Ἀγόρασαν κ' ἄλλοι, ἀλλὰ δὲν ἦλθαν κατηγορούμενοι αὐτοί· ἀλλὰ δὲν πειράζει. Αὐτοὶ μάλιστα τ' ἀγόραζαν γιὰ ὄφελος.

Θρασύβουλος Βελένδζας. Παρεπέμφθη, διότι εἶναι ἀδελφὸς δικός μου.

Ἀχιλλεύς Βελένδζας. Σώπαινε, δὲν εἶναι ἀνάγκη.

Πρόεδρος. Καθῆστε· ἄς ἔλθῃ ὁ Ἡλίας Καϊμάκης.

*
*

Προσέρχεται ὁ πρῶν ταμίας Χαλκίδος. Εἰς τὴν τυπικὴν τοῦ Προέδρου ἐρώτησιν· τί ἀπολογεῖσθαι, ἀπαντᾷ καὶ αὐτὸς μὲ τὴν ἐπίσης τυπικὴν ὁλων τῶν συγκατηγορουμένων του ἀπάντησιν· Οὐδεμίαν ἔχω γνῶσιν. Ἀφοῦ διηγεῖται τὴν σκηνὴν τῆς κατὰ Γραφεῖόν του ἐρεύνης τοῦ Εἰσαγγελέως Γονατᾶ, λέγει ὅτι ὅταν τοῦ εἶπαν ὅτι κατσεχέθησαν κιβδηλὰ γραμματόσημα ἐνθυμήθη τῆς ὁμιλίας ἣν μοῦ ἔκαμεν ὁ Θρασύβουλος Βελένδζας περὶ ἀγοραπωλησίας γραμματοσήμου. — Τί γραμματόσημον τοῦ εἶπον; — Εἰκοσάλεπτον. — Δὲν δύναμαι, τῷ ἀπήντησα, διότι τὸ ὑπουργεῖον μοῦ στέλλει δεκάλεπτον. Ἄν μάθετε ὅτι τὸ ὑπουργεῖον στέλλει, τότε σὰς εὐκολύνω, ἂν καὶ ἀντιβαῖνῃ εἰς τὸ καθικόν μου. Εἰς τὰς 26 Ἀπριλίου ἔλαβον ἐπιστολὴν τοῦ Βελένδζα. Ὁ ἀνιψιὸς του δὲν μοῦ ἔφερε γραμματόσημον· περὶ τὸ ἑσπέρας μόνον μοῦ ἔφερε τὴν ἐπιστολὴν, καθ' ἣν στιγμὴν ἔδωκα γράμματα εἰς ἕνα ὑπολογιστὸν.

Εἰς ἄλλας ἐρωτήσεις ἂν ἔδωκεν εἰς τὸν Ἀχιλλέα Βελένδζαν γραμματόσημον τῶν εἰκοσι λεπτῶν, ἀπαντᾷ ὅτι αὐτὸς δὲν εἶχε γνῶσιν κιβδηλοῦ γραμματοσήμου· ὅτι οὔτε ὁ Ἀχιλλεύς ἔχει ἀποδείξιν τινα ὅτι τοῦδωκεν, οὔτε αὐτὸς δύναται νὰ ἀνταποδείξῃ τὸ ἐναντίον.

Τὸ πρᾶγμα βλέπετε διὰ τὸν κ. Καϊμάκην, πρῶν ἐμπόρον, εἶναι ἀπλούστατον· εἶναι καθαρὸν ζήτημα ἀποδείξεων· καὶ ἅμα δὲν ὑπάρχωσι τοιαῦται, τὰ λόγια εἶναι περὶ τὰ.

Πρόεδρος. Ἐπωλήσατε γραμματόσημον τῶν Εἰκοσι λεπτῶν εἰς τὸν ταχυδρομικὸν Ἐπιστάτην Ἀγίας Ἀννης;

Καϊμάκης. Αὐτὸ εἶναι ἔτι παραδοξώτερον.

Καὶ ἰδοὺ ὁ λόγος περὶ τοῦ γραμματοσήμου τοῦ κατασχεθέντος εἰς τὸν Διναρᾶν, εἰπόντα ὅτι τὸ ἔλαβεν ἀπὸ τὸν υἱὸν τοῦ Καϊμάκη, εἰπόντα ὅτι τὸ ἔλαβεν ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦ Καϊμάκη.

Καϊμάκης. Ὅταν μοὶ εἶπε, ὁ Εἰσαγγελεὺς ὅτι εὗρεθ' εἰς χεῖρας τοῦ υἱοῦ μου γραμματόσημον, λέγω· ἀδύνατον. Τότε ἐξέφρασα τὴν ὑπόνοιαν ὅτι ἐνδεχόμενον ὅταν ἔστειλεν ὁ Βελένδζας τὴν ραπτομηχανὴν καὶ τὴν βαλίζαν του εἰς τὸ γραφεῖον, νὰ ἀνοίξῃ ὁ υἱός μου τὴν βαλίζαν καὶ νὰ πῇρε τὸ φύλλον τοῦ γραμματοσήμου.

Ἀλλὰ τὴν ὑπόνοιαν αὐτὴν, τὴν ὁποίαν πολὺ καθαρὰ ὅτε ἀνεκρίνετο, διηρμήνευσεν ὁ κ. Καϊμάκης, τίς οἶδεν εἰς ποίαν στρατηγικὴν τῶν κυρίων συνηγόρων ὑποχωρῶν, ὁ κατηγορούμενος διαφιλονικεῖ τώρα ἀπὸ τοῦ ἀκροατηρίου λέγων, πῶς ἦτο δυνατόν κλεμμένη κόλλα γραμματοσήμου νὰ τὴν ἔφερε ἀτσάκιστη ὁ υἱός μου εἰς Ἀθήνας; καὶ ὁ Γρηγοράκης κατέθεσεν ὅτι ἡ κόλλα τοῦ γραμματοσήμου ἦτο ἀτσάκιστη.

Πρόεδρος. Ποῦ τὸ κῆρε λοιπὸν τὸ παιδί;

Καϊμάκης. Μυστήριον!

*
*

Ὁ Ἰωάννης Βελένδζας εἰς τὸ τί ἀπολογεῖσθαι; ἀπαντᾷ καὶ αὐτὸς μὲ τὸ αὐτὸ στερεότυπον· Δὲν ἔχω κἀμίαν εἰδήσιν· προκειμένου δὲ περὶ τοῦ γραμματοσήμου, τοῦ αὐτοῦ γραμματοσήμου ὅπερ ὑπὸ σχῆμα κυλίνδρου, δέματος ἱφημερίδων, παλχοχάρτου περιῆλθε χεῖρας, μασχάλας, ρύμας, πόλεις, πλατείας, εἶπεν ὅτι ἅμα ἔμαθεν εἰς τὴν Πλατείαν Χαλκίδος ἀπὸ τὸν Ἀννίβαν Ἀσημακόπουλον ὅτι ὁ πατήρ καὶ ὁ θεὸς του κατηγοροῦνται ὡς κιβδηλοποιοί, μετέβη μὲ τὸ γραμματόσημον εἰς τὴν οἰκίαν του ὅπου τοῦ εἰρήχθησαν ἡ μητέρα καὶ ἡ ἀδελφὴ του μὲ τὰ κλάματα, τὸν ἔπιασε κ' αὐτὸν ὁ θυμὸς καὶ τῶριξε σ' τὴ φωτιά καὶ τῶκαψεν. Ὁ περιπλανώμενος Ἰουδαῖος τρέχει ἀκόμα ἀπὸ πόλεως εἰς πόλιν καὶ ἀπὸ ζώνης εἰς ζώνην ἐπικαλούμενος τὸν θάνατον διὰ νὰ ἡσυχάσῃ, ἀλλὰ τὸ περιπλανώμενον γραμματόσημον ἦτο μᾶλλον τυχερὸν καὶ χάρις εἰς τὰ κλάματα δύο γυναικῶν καὶ τὸν θυμὸν τοῦ κ. Ἰωάννου Βελένδζα ἀνεπαύθη ἐν πυρί.

Ἐνταῦθα γίνεται διακοπή.

Καλεδάν.

Εἰς τὸ φύλλον τῆς Παρασκευῆς

δημοσιεύομεν τὴν συνέχειαν τῆς ΔΙΚΗΣ

ΒΕΛΕΝΔΖΑ, ἀρχόμενοι ἀπὸ τῆς

ΑΓΟΡΕΥΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕἰΣΑΓΓΕΛΕΩΣ.

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Γορτυνίας ἐκτίθενται ὄχι μόνον ὀνόματα ἀπεχθῆ, Παλαμῆδαι, Νικολόπουλοι, καὶ Δεληγιάνναι, ἀλλὰ καὶ ἐν ὀνομα λαμπρὸν, ὠραῖον καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα αὐτὸ μία καρδία παιδικῆς ἀθωότητος, εἰ, χαρακτηρ ἀδασμοῦ φυῆς, εἰς πολιτευόμενος, τοῦ ὁποίου τὸ ἰδεῶδες, ὑπὸ ποικίλους τύπους καὶ μορφάς, εἶναι ἡ ἀνάστασις τοῦ λαοῦ, ἡ ἀδελφοποίησις τῶν ἐργατικῶν τάξεων καὶ ἡ ἐξάπλωσις πανταχοῦ τῆς εὐημερίας. Εἶναι ὁ κύριος Θεόδωρος Γ. Κολοκοτρώνης, ὅστις ἂν τυχὸν ἐξύπνα μίαν πρωτὴν ἐκατομμυριοῦχος, τὴν ἐπαύριον θὰ ἔχασματο πάλιν πτωχός, διότι θὰ διένεμε τὸν πλοῦτον εἰς τοὺς φίλους του.